

Sygn. akt IV CSK 246/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku E.S.
przy uczestnictwie J.S.S., M.S., A.S., G.S., Nadleśnictwa S., K. S., W.S., M.T.,
B.P.W. i M.K.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego

powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 172 § 1 k.c. powiązanego z art. 5 k.c. i przedstawia wywód, w znacznej części prezentujący stan faktyczny odmienny od ustalonego przez Sąd drugiej instancji, zwłaszcza w części dotyczącej objęcia nieruchomości w posiadanie. Wyraża również pogląd prawny, że Sąd ten powinien przyjąć liberalniejszą wykładnię pojęcia „dobrej wiary”, niż przyjęte w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, jak również wskazuje na względy słuszności i sprawiedliwości.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Skarżąca pomija, że ustalenie daty początku biegu zasiedzenia pozostaje w sferze ustaleń faktycznych wiążących Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹³ § 2 *in fine*, a liberalniejsza wykładnia pojęcia „dobrej wiary” posiadacza została zaakceptowana w judykaturze jedynie odnośnie do posiadania prowadzącego do zaktualizowania się roszczenia na podstawie art. 231 k.c. Umknęło również jej uwadze, że w sprawie o zasiedzenie nieruchomości jest

wyłączna możliwość zastosowania art. 5 k.c. z tej przyczyny, że zasiedzenie prawa własności następuje *ex lege*, a nie w wyniku realizacji prawa kształtującego (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008 r., nr 5, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016 r., I CSK 750/15, nie publ.). Brak zatem podstaw do stwierdzenia, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa materialnego o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.).

jw